

SỐ 449

KINH DƯỢC SƯ NHƯ LAI BẢN NGUYỆN

Hán dịch: Đời Tùy, Tam tạng Đạt-ma-cấp-da, người Thiên Trúc.

Tôi nghe như vậy:

Thuở nọ, Đức Phật đi hoằng hóa khắp nhân gian, đến dưới tàng cây Nhạc âm ở nước Tỳ-xá-ly, cùng với chúng đại Tỳ-kheo gồm tám ngàn vị, ba vạn sáu ngàn Bồ-tát và các quốc vương, đại thần, Bà-la-môn, cư sĩ, tám bộ chúng Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già... hội đủ. Tất cả đại chúng vây quanh để nghe Đức Phật thuyết pháp.

Bấy giờ, Pháp vương tử Mạn-thù-thất-lợi, nương nơi oai thần của Phật, từ chỗ ngồi đứng dậy, sửa áo bày một vai, gối phải quỳ sát đất, hướng đến Đức Phật, chấp tay cúi đầu, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Cúi xin Như Lai giảng nói về danh hiệu của chư Phật và bản nguyện thù thắng mà chư Phật đã phát nguyện từ xưa, khiến cho chúng sinh nghe rồi liền được tiêu trừ nghiệp chướng và để hóa độ những chúng sinh ở đời sau, khi chánh pháp tan hoại.

Đức Phật khen Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi:

–Lành thay! Lành thay! Nay Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Ông có tâm Từ bi lớn nên đã phát khởi vô lượng tâm Bi để cầu thỉnh Như Lai giảng nói, vì muốn làm lợi ích cho chúng sinh bị vô lượng nghiệp chướng trói buộc, cũng vì tạo lợi ích an lạc cho hàng trời, người. Nay Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Hãy khéo lắng nghe và suy nghĩ kỹ về những lời Như Lai giảng nói.

Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi ưa thích lắng nghe Đức Phật giảng nói, liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con xin lắng nghe.

Đức Phật nói:

–Nay Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Về phương Đông, cách đây bằng số cõi Phật nhiều như số cát trong mười sông Hằng, có thế giới tên là Tịnh Lưu Ly, cõi nước ấy có Đức Phật hiệu là Dược Sư Lưu Ly Quang, đầy đủ mười tôn hiệu: Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn. Nay Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Đức Thế Tôn Dược Sư Lưu Ly Quang lúc thực hành hạnh Bồ-tát có phát ra mười hai nguyện lớn. Những gì là mười hai?

Nguyện lớn thứ nhất: Nguyện ở đời sau, khi tôi ở đạo Bồ-đề của Phật, thành tựu quả vị Chánh giác, thì thân tôi sẽ có ánh sáng rực rỡ, chiếu khắp vô lượng, vô số, vô

biên thể giới, trang nghiêm bằng ba mươi hai tướng của bậc Trưởng phu và tám mươi vẻ đẹp. Khi thân tôi được như vậy thì làm cho thân của tất cả chúng sinh cũng giống như thế.

Nguyện lớn thứ hai: Nguyện ở đời sau, khi tôi chứng đắc đạo quả Bồ-đề, thân như lưu ly, trong suốt cả trong lẫn ngoài, không có tỳ vết, ánh sáng hiện bày khắp, oai đức rạng ngời, thân khéo an trụ trong lưới ánh sáng rực rỡ, trang nghiêm hơn cả mặt trời, mặt trăng. Có chúng sinh nào, bất kỳ sinh ở đâu, hoặc trong loài người, bị mê mờ, tối tăm không biết phương hướng thì nhờ ánh sáng của tôi mà đến được nơi muốn đến và làm mọi việc theo ý muốn.

Nguyện lớn thứ ba: Nguyện ở đời sau, khi tôi chứng đắc quả vị Bồ-đề, dùng vô lượng, vô biên phương tiện bằng trí tuệ, khiến cho chúng sinh trong vô số cõi thọ dụng không cùng tận, không để cho một người còn sợ thiếu thốn.

Nguyện lớn thứ tư: Nguyện ở đời sau, khi tôi chứng đắc đạo quả Bồ-đề, có chúng sinh nào thực hành theo ngoại đạo thì khiến cho tất cả đều an trụ trong đạo Bồ-đề, nếu họ tu hành theo hạnh Thanh văn hoặc Bích-chi-phật thì đều dùng pháp Đại thừa để kiến lập cho họ.

Nguyện lớn thứ năm: Nguyện ở đời sau, khi tôi chứng đắc quả vị Bồ-đề, có chúng sinh nào tu hành phạm hạnh trong pháp của tôi thì vô lượng, vô biên chúng sinh này đều được trọn vẹn, không tổn giảm về giới luật, đầy đủ ba tụ giới, không có sự phá giới và chẳng bị đọa vào cõi ác.

Nguyện lớn thứ sáu: Nguyện ở đời sau, khi tôi chứng đắc đạo quả Bồ-đề, có chúng sinh nào xuất thân ở nơi thấp kém, các căn không đầy đủ, xấu xí, ít trí tuệ, bị dị tật bẩm sinh, các bệnh nan y, ngặt nghèo, hoặc chịu đủ các bệnh tật khác, nếu được nghe danh hiệu của tôi thì tất cả các căn được đầy đủ, các chi phần trên thân đều vẹn toàn.

Nguyện lớn thứ bảy: Nguyện ở đời sau, khi tôi chứng đắc quả vị Bồ-đề, có chúng sinh nào bị các tai họa bức ngặt, không ai giúp đỡ, không nơi nương tựa, không có chỗ trú thân, không hề có của cải, thuốc men, lại không có người thân, bản cùng thật đáng thương. Những người này nếu được nghe danh hiệu của tôi thì được dứt hẳn các tai họa không còn các khổ não, cho đến hoàn toàn đạt được đạo quả Bồ-đề vô thượng.

Nguyện lớn thứ tám: Nguyện ở đời sau, khi tôi chứng đắc quả vị Bồ-đề, có phụ nữ nào bị chồng hung ác hành hạ, nhằm chán thân nữ, mong xả bỏ thân này, nếu được nghe danh hiệu của tôi thì chuyển thân nữ thành thân nam, cho đến cứu cánh là đạt được đạo quả Bồ-đề vô thượng.

Nguyện lớn thứ chín: Nguyện ở đời sau, khi tôi chứng đắc quả vị Bồ-đề, khiến cho tất cả chúng sinh được thoát khỏi lưới ma, nếu bị rơi vào các rừng rậm tà kiến thì sẽ đưa họ đến với chánh kiến, rồi lần lượt chỉ dạy họ thực hành pháp môn của Bồ-tát.

Nguyện lớn thứ mười: Nguyện ở đời sau, khi tôi chứng đắc đạo quả Bồ-đề, có chúng sinh nào bị pháp luật nhà vua bắt bớ, đánh đập, tù đầy đến chết, bị vô lượng tai ương, hoạn nạn giày vò, chịu đủ các khổ đau cả thân lẫn tâm, những chúng sinh này, nhờ năng lực phước đức của tôi nên đều được thoát khỏi tất cả các khổ đau.

Nguyện lớn thứ mười một: Nguyện ở đời sau, khi tôi chứng đắc đạo quả Bồ-đề, có chúng sinh nào bị lửa đói khát đốt cháy thân thể, vì cầu miếng ăn mà tạo các nghiệp ác, thì trước hết, tôi sẽ đến chỗ ấy, dùng thức ăn hảo hạng khiến cho thân họ no đủ, về sau mới dùng pháp vị an lạc hoàn toàn để làm cho họ được thành tựu.

Nguyện lớn thứ mười hai: Nguyện ở đời sau, khi tôi chứng đắc đạo quả Bồ-đề, có

chúng sinh nào nghèo cùng, không có y phục, bị lạnh nóng, muỗi mòng bực bách suốt ngày đêm, thì tôi sẽ bố thí các vật dụng theo ý họ, cũng ban cho đủ loại y phục đẹp đẽ mà người ấy ưa thích, đem tất cả các châu báu, các loại trang sức như vòng hoa, hương xoa, âm nhạc và mọi tài khéo, tùy theo ý muốn, chúng sinh cần vật dụng gì thì đều làm cho họ thỏa mãn.

Đây là mười hai nguyện lớn mà Đức Thế Tôn Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai Ứng Cúng Chánh Biến Tri đã phát nguyện từ thuở xưa, lúc còn thực hành hạnh Bồ-tát.

Lại nữa, này Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Những thế nguyện và công đức trang nghiêm nơi cõi nước của Đức Phật Dược Sư Lưu Ly Quang, cho đến hết một kiếp vẫn không thể nói hết. Cõi nước của Đức Phật ấy hoàn toàn thanh tịnh, không có người nữ và các dục nhiễm xấu ác, cũng không có tất cả các tiếng khổ nơi đường ác, đất bằng lưu ly; thành quách, tường rào, cửa chính, cửa sổ, giảng đường, lầu đài, cột kèo, chén bát, lưới lụa giăng phủ xung quanh... đều bằng bảy báu, cõi nước Tịnh lưu ly trang nghiêm giống như ở cõi Cực lạc. Trong nước ấy có hai vị Đại Bồ-tát: vị thứ nhất tên là Nhật Quang, vị thứ hai tên là Nguyệt Quang, là hai vị đứng đầu trong vô lượng vô số chúng Bồ-tát, là bậc giữ gìn kho tàng chánh pháp của Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang. Do đó, này Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Thiện nam, thiện nữ nào có tâm tin thanh tịnh thì nên nguyện sinh về cõi nước của Đức Phật ấy.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn lại bảo:

–Này Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Có chúng sinh nào không biết thiện, ác, nhiều tham dục không nhàm chán, không biết bố thí và quả báo của bố thí, kém trí tuệ, thiếu niềm tin, chứa nhóm, cất giữ của cải không muốn cho ai. Những chúng sinh này không có tâm bố thí, thấy người đến xin thì chẳng những lo buồn mà còn đau như dao cắt. Lại có vô lượng chúng sinh tham tiếc, tự mình không dám sử dụng, cũng chẳng muốn cho cha mẹ, vợ con, huống nữa là cho tôi tớ và người đến xin. Những người ấy khi chết ở cõi người thì bị sinh vào loài ngạ quỷ hoặc súc sinh. Nhưng nhờ thuở xưa ở nhân gian, người ấy đã từng được nghe danh hiệu của Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang, nên ở cõi ngạ quỷ hoặc súc sinh mà được nghe qua danh hiệu của Đức Như Lai ấy thì lập tức, trong khoảng một niệm, người đó liền chết ở cõi kia, được sinh trở lại làm người, được trí tức mạng nên sợ hãi cõi ác, không còn ưa thích dục lạc, thích thực hành bố thí và khen ngợi người bố thí, tất cả những gì có được đều đem bố thí, lần lượt đem đầu, mắt, tay, chân, máu thịt và các chi phần của thân thể để cho người đến xin, huống nữa là tài sản.

Lại nữa, này Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Có chúng sinh nào, tuy học hỏi, giữ gìn giáo pháp Như Lai nhưng lại phá giới, phá phạm hạnh và hủy bỏ chánh kiến; hoặc có học hỏi nghĩa lý, giữ gìn giới cấm nhưng không mong học hiểu nhiều nên không thể thông đạt nghĩa lý sâu xa trong kinh điển mà Đức Như Lai đã thuyết giảng; hoặc có học nhiều biết rộng nhưng lại ngã mạn, tự cho mình là đúng, người khác là sai, khinh chê chánh pháp, làm bạn với ma. Những chúng sinh si mê này và vô lượng trăm ngàn ức chúng sinh khác làm theo tà đạo, sẽ bị đọa vào địa ngục. Những chúng sinh ấy lẽ ra phải bị xoay vần mãi trong địa ngục, không lúc nào ra khỏi, nhưng nhờ được nghe danh hiệu của Đức Thế Tôn Dược Sư Lưu Ly Quang nên ở trong địa ngục, được nghe qua danh hiệu của Như Lai ấy, nhờ vào oai lực của Ngài, lập tức họ liền mạng chung và sinh trở lại làm người, luôn chánh kiến, siêng năng, tâm thanh tịnh, thuần thiện, có thể bỏ nhà thế tục để xuất gia, học đạo trong giáo pháp của Như Lai, dần dần tu tập theo các hạnh của Bồ-tát.

Lại nữa, này Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Có chúng sinh nào do ganh ghét, chỉ tự khen

mình, chê bai người khác, những chúng sinh này vì tự cao nên khinh chê mọi người, phải chịu khổ sở nơi ba cõi ác trong vô lượng ngàn năm. Trải qua vô lượng ngàn năm rồi, chết ở cõi ấy lại bị rơi vào cõi súc sinh, làm bò, ngựa, lừa, lạc đà, bị đánh đập, trói buộc, đói khát, khổ nhọc, thân phải chở nặng, đi đường xa. Nếu được sinh trong loài người thì thường ở dòng họ thấp kém, làm nô tỳ, bị người khác sai khiến. Thuở xưa, ở trong loài người, nếu được nghe danh hiệu của Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang thì nhờ căn lành này, liền được thoát khỏi các khổ, các căn lành lợi, có trí tuệ, học hiểu nhiều, thường cầu cội gốc lành, được gặp bạn lành, luôn nâng đỡ nhau, đoạn trừ hết lưới ma, phá tan vô minh, làm khô cạn sông phiền não, thoát khỏi hết thủy sinh, già, bệnh, chết, lo buồn, khổ đau.

Lại nữa, này Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Có chúng sinh nào ưa chia rẽ, luôn tranh cãi, kiện tụng. Những chúng sinh này đều khởi lên tâm ác, thân, miệng và ý thường làm các điều ác, vì muốn làm hại lẫn nhau nên ai cũng làm những việc không lợi ích, hoặc cầu khẩn thần rừng, thần cây, thần núi, thần mồ mả và các loại thần khác, giết hại các loài súc sinh, lấy máu thịt của chúng để cúng tế cho tất cả những loài ăn máu thịt như Dạ-xoa, La-sát; biên chép tên và làm hình tượng của người mình oán ghét để làm các việc độc ác như: chú thuật, ếm bùa, dùng thuốc độc hoặc chú sai khiến thầy chết... vì muốn giết hại thân mạng người ấy. Nhờ được nghe danh hiệu của Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang nên các việc ác trên không thể thương tổn đến họ, tất cả đều phát khởi tâm Từ, không còn tâm oán hận, ai cũng vui vẻ, bảo vệ lẫn nhau.

Lại nữa, này Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Bốn chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di và những thiện nam, thiện nữ nào có lòng tin thanh tịnh, giữ gìn tám giới quan trai, hoặc giữ gìn các giới khác trong một năm hay ba tháng, nhờ căn lành này sẽ được an lạc và mong ước theo ý muốn. Nếu muốn được sinh vào thế giới Cực lạc ở phương Tây, nơi cư ngụ của Đức Như Lai A-di-đà thì nhờ được nghe danh hiệu của Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang nên khi lâm chung, có tám vị Bồ-tát đến từ trong hư không để chỉ đường cho người ấy. Lập tức, người ấy được tự nhiên hóa sinh ra trong hoa sen hồng đủ màu sắc ở thế giới kia. Nếu người này muốn sinh lên cõi trời thì liền được sinh đến, vì thuở xưa đã gieo trồng căn lành không cùng tận nên không sinh trở lại nơi các cõi ác khác. Sau khi lâm chung ở cõi trời, sẽ được sinh vào loài người, làm vua Chuyển luân, cai trị bốn châu thiên hạ, luôn tự tại, giáo hóa cho vô lượng trăm ngàn ức chúng sinh thực hành theo mười nghiệp thiện; hoặc sinh vào dòng dõi quý tộc như Sát-lợi, Bà-la-môn, cư sĩ giàu có, vàng bạc, tơ lụa chứa đầy các kho, đầy đủ sắc đẹp, đầy đủ uy lực và quyến thuộc sum vầy, sức lực mạnh mẽ như đại lực sĩ. Có người nữ nào được nghe giảng nói về danh hiệu của Đức Như Lai này mà chí tâm trì niệm thì đời sau, người ấy được vĩnh viễn chấm dứt thân nữ.

Bấy giờ, Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Ở đời sau, con sẽ đến chỗ của thiện nam, thiện nữ có lòng tin, dùng đủ mọi phương tiện để truyền bá danh hiệu của Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang, khiến họ được nghe, cho đến trong giấc mộng, con cũng dùng danh hiệu Phật để thức tỉnh họ. Nếu thọ trì, đọc tụng, giảng nói kinh này, hoặc giảng nói rõ ràng cho người khác, tự mình biên chép hay khuyên người biên chép, hoặc giữ gìn kinh điển, dùng tơ năm màu làm bao đựng, tôn trí ở nơi được quét dọn sạch sẽ, đem đủ loại hoa, hương, hương bột, vòng hoa và cờ phướn, lọng bằng báu để cúng dường thì khi ấy, bốn vị Đại Thiên vương cùng với quyến thuộc và trăm ngàn ức chư Thiên đều đến nơi ấy. Nếu ở

nơi nào có lưu hành kinh này hoặc có người đọc tụng, thọ trì hay được nghe danh hiệu của Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang và những nguyện lớn thù thắng mà Đức Như Lai đã phát khởi từ thuở xưa, thì nên biết nơi này không có người bị chết oan, cũng chẳng bị các quỷ đoạt mất tinh khí, giả sử bị đoạt rồi thì được trở lại như cũ.

Đức Phật nói:

–Đúng thế, đúng thế! Nay Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Đúng như lời ông nói! Thiện nam, thiện nữ nào có lòng tin, muốn cúng dường Đức Như Lai ấy thì nên tạo lập hình tượng, trong bảy ngày bảy đêm luôn giữ gìn tám giới quan trai và ăn thức ăn thanh tịnh, ở nơi tịch tĩnh, rải đủ loại hoa, đốt các loại hương, dùng đủ loại tơ lụa, cờ phướn để trang hoàng nơi ấy, nên tắm rửa sạch sẽ, mặc y phục mới, khởi tâm thanh tịnh, không có tâm sân hận và làm hại tất cả chúng sinh, phát khởi tâm lợi ích, tâm Từ, Bi, Hỷ, Xả và bình đẳng, tấu âm nhạc để khen ngợi, nhiều quanh bên phải tượng Phật, nhớ nghĩ đến những nguyện lớn thuở xưa của Đức Như Lai và giải thích về kinh này, làm như vậy thì những nguyện cầu và mong ước đều trọn vẹn, cầu sống lâu được sống lâu, cầu phước báo được phước báo, cầu tự tại được tự tại, cầu con trai, con gái sinh được con trai, con gái. Hoặc có người bỗng nhiên gặp mộng ác, hoặc thấy các cảnh tượng ác, các loại chim quái lạ bay đến, trăm thứ kỳ quái xuất hiện ở chỗ người ấy, nếu họ có thể dùng đủ các vật dụng để cung kính cúng dường Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang thì tất cả các mộng ác, cảnh tượng ác và những điều xấu ác đều biến mất. Hoặc sợ hãi về tai nạn nước lửa, đao binh, thuốc độc, hoặc sợ hãi bị treo nơi núi non hiểm trở, sợ voi dữ, sư tử, hổ, chó sói, gấu, rắn độc, bò cạp, sâu bọ... sợ đủ các thứ như vậy, nếu nhớ nghĩ, cúng dường Đức Như Lai ấy thì được thoát khỏi hết thảy sự sợ hãi. Nếu sợ hãi về nạn nước khác xâm lấn, giặc cướp, sợ làm phản... cũng nên nhớ nghĩ, cung kính và tôn trọng Đức Như Lai ấy.

Lại nữa, nay Bồ-tát Mạn-thù-thất-lợi! Thiện nam, thiện nữ nào có lòng tin, suốt đời giữ gìn ba pháp quy y, không thờ cúng vị trời nào khác, hoặc thọ trì năm giới, mười giới, hoặc thọ trì một trăm lẻ bốn giới Bồ-tát, hoặc xuất gia, thọ trì hai trăm năm mươi giới của Tỷ-kheo, hoặc thọ trì năm trăm giới của Tỷ-kheo-ni, tùy theo khả năng mà lãnh thọ nhưng lại hủy phạm giới cấm nên sợ bị đọa vào cõi ác. Nếu có thể cúng dường Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang thì chắc người ấy không còn bị quả báo trong ba đường ác. Hoặc có phụ nữ nào, lúc sắp sinh, phải chịu đau đớn, khổ sở, nếu có thể trì niệm danh hiệu và cúng dường Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang thì mau chóng được thoát khỏi đau đớn, đưa con được sinh ra, thân thể đều vẹn toàn, tướng mạo đẹp đẽ, ai thấy cũng vui mừng, các căn nhạy bén, thông minh, an ổn, ít bệnh, không bị hàng phi nhân đoạt mất tinh khí.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo Tôn giả A-nan:

–Nay Tôn giả A-nan! Như Lai khen ngợi công đức của Thế Tôn Dược Sư Lưu Ly Quang như vậy, ông có tin nhận không? Đối với cảnh giới sâu xa của chư Như Lai như thế, ông có nghi ngờ chăng?

Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Đối với giáo pháp mà Như Lai đã thuyết giảng, con không nghi ngờ gì cả? Vì sao? Vì tất cả sự hành hóa nơi thân, miệng, ý của Như Lai thấy đều thanh tịnh. Bạch Thế Tôn! Vàng mặt trời, mặt trăng này có thần thông lớn như vậy, có oai lực lớn như vậy nhưng vẫn có thể tan hoại, núi chúa Tu-di có thể chuyển động, nhưng lời nói của chư Phật không bao giờ sai khác. Bạch Thế Tôn! Có chúng sinh không đầy đủ

niềm tin, khi nghe Đức Như Lai giảng nói về cảnh giới của chư Phật xong, liền suy nghĩ như vậy: “Sao chỉ trì niệm danh hiệu của Đức Như Lai đó mà đạt được ngần ấy công đức?”, họ không tin nhận, liền chê bai. Những người này phải ở trong đêm dài, làm những việc không lợi ích, sẽ bị đọa vào cõi khổ đau.

Đức Phật nói:

–Này Tôn giả A-nan! Nếu người ấy được nghe danh hiệu của Đức Như Lai kia mà bị đọa vào cõi ác thì không có điều ấy. Này Tôn giả A-nan! Cảnh giới của chư Phật thật khó tin được, ông hãy tin nhận, nên biết, đều là nhờ oai lực của Như Lai, chẳng phải tất cả các địa của hàng Thanh văn và Bích-chi-phật mà có thể tin nhận, chỉ trừ bậc Đại Bồ-tát Nhất sinh bổ xứ. Này Tôn giả A-nan! Thân người khó được, tin nhận, cung kính, tôn trọng ngôi Tam bảo cũng thật là khó, được nghe danh hiệu của Đức Như Lai ấy lại càng khó gấp bội. Này Tôn giả A-nan! Đức Thế Tôn Dục Sư Lưu Ly Quang có vô lượng công hạnh Bồ-tát, vô lượng phương tiện thiện xảo, vô lượng thệ nguyện rộng lớn. Trong một kiếp hay hơn một kiếp, Như Lai có giảng nói về hạnh nguyện Bồ-tát, các nguyện lớn thù thắng và sự hành hóa thuở xưa của Đức Như Lai Dục Sư Lưu Ly Quang cho đến hết một kiếp cũng không thể cùng tận.

Khi ấy, trong chúng có vị Đại Bồ-tát tên là Cứu Thoát, liền từ chỗ ngồi đứng dậy, sửa áo bày một vai, quỳ gối bên phải sát đất, hướng đến Đức Phật, chấp tay cúi đầu, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Ở đời vị lai, sẽ có chúng sinh, thân bị bệnh nặng, đau đớn gầy yếu, không thể ăn được, đói khát, cổ và môi khô rát, tướng chết hiện ra, mắt không thể thấy, cha mẹ, thân quyến, bạn bè vây quanh khóc lóc. Thân người ấy tuy còn nằm trên giường nhưng Diêm-ma đã sai người dẫn thân thức của người ấy đến trước Diêm-ma Pháp Vương. Phía sau người này luôn có vị thần cùng sinh để ghi chép tất cả tội, phước mà họ đã tạo tác, rồi đem đến đưa cho Diêm-ma Pháp Vương. Khi ấy, Diêm-ma Pháp Vương tra hỏi những việc người đó đã làm rồi tùy theo thiện, ác mà phán xử. Nếu có thể vì người bệnh này mà quy y Đức Như Lai Dục Sư Lưu Ly Quang và cúng dường đúng như pháp thì người ấy được lành bệnh, thân thức được hồi phục. Khi ấy, như tỉnh dậy từ giấc mộng, người ấy đều nhớ biết hết. Trải qua bảy ngày, hai mươi một ngày, ba mươi lăm ngày hoặc bốn mươi chín ngày, sau khi thân thức đã hồi phục, người ấy nhớ lại đầy đủ những nghiệp báo thiện, ác. Do tự mình nhớ lại nên đến nỗi mất mạng, người ấy cũng không tạo các nghiệp ác. Cho nên, thiện nam, thiện nữ nào có lòng tin thì nên cúng dường Đức Như Lai Dục Sư.

Bấy giờ, Tôn giả A-nan hỏi Bồ-tát Cứu Thoát:

–Thưa Thiện nam! Nên cúng dường Đức Như Lai Dục Sư Lưu Ly Quang như thế nào?

Bồ-tát Cứu Thoát đáp:

–Thưa Đại đức! Người nào bị tai nạn, muốn bệnh nặng được lành thì suốt bảy ngày đêm nên giữ gìn tám giới quan trai, tùy theo khả năng của mình, dùng thực phẩm và các loại vật dụng khác để cúng dường chúng Tỳ-kheo, suốt ngày đêm nên lễ bái, cúng dường Đức Như Lai Dục Sư Lưu Ly Quang, đọc tụng kinh này bốn mươi chín biến, thấp bốn mươi chín ngọn đèn, tạo lập bảy hình tượng của Đức Như Lai ấy, trước mỗi tượng đều tôn trí bảy ngọn đèn, mỗi ngọn đèn lớn như bánh xe, thấp sáng suốt bốn mươi chín ngày không tắt và nên dùng tơ lụa năm màu làm phướn dài bốn mươi chín thước.

Lại nữa, thưa Đại đức A-nan! Khi vua Quán đảnh dòng Sát-lợi bị các tai nạn như:

nạn dân chúng bị bệnh dịch, nạn nước khác xâm lấn, nạn trong nước làm phản, nạn các vì sao biến đổi kỳ quái, nạn nhật thực nguyệt thực, nạn mưa gió trái mùa, nạn hạn hán... Khi ấy, vua Quán đảnh dòng Sát-lợi nên khởi tâm Từ đối với tất cả chúng sinh, ân xá những người bị tù đầy, cúng dường Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang theo cách như trước đã nói. Nhờ căn lành này và nhờ năng lực nơi bản nguyện thù thắng thuở xưa của Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang nên cõi nước của vị vua ấy liền được an ổn, mưa gió điều hòa, lúa thóc được mùa, cả nước giàu có, dân chúng cả nước đều không bệnh, an ổn, vui vẻ. Cõi nước ấy không có các quỷ thần ác như Dạ-xoa, La-sát, Tỳ-xá-già... quấy nhiễu dân chúng, các cảnh tượng ác cũng đều biến mất. Vua Quán đảnh dòng Sát-lợi ấy được tăng thêm tuổi thọ, sắc tướng và sức mạnh, không bệnh, luôn tự tại.

Bấy giờ, Tôn giả A-nan hỏi Bồ-tát Cứu Thoát:

–Thưa thiện nam! Sao mạng sống đã hết lại có thể tăng thêm?

Bồ-tát Cứu Thoát đáp:

–Thưa Tôn giả! Tôn giả lẽ nào không nghe Đức Như Lai giảng nói về chín thứ chết oan sao? Do đó, Đức Như Lai mới dạy dùng thần chú làm phương thuốc. Có chúng sinh tuy bị bệnh nhẹ nhưng không có thuốc men và không có thầy thuốc, hoặc có thầy thuốc nhưng trị không đúng bệnh, không đúng lúc nên bị chết. Đó là sự chết oan thứ nhất. Thứ hai, chết oan vì bị vua giết. Thứ ba, chết oan vì buồng lung, đăm mê dâm dục, rượu thịt vô độ, bị các loài phi nhân đoạt mất tinh khí. Thứ tư, chết oan vì bị lửa thiêu. Thứ năm, chết oan vì bị nước cuốn trôi. Thứ sáu, chết oan vì các loài thú dữ như sư tử, hổ, báo. Thứ bảy, chết oan vì bị đói khát khốn khổ, không được ăn uống cho đến chết. Thứ tám, chết oan vì bị hại do bùa chú, thuốc độc, các quỷ sai khiến thầy chết... Thứ chín, chết oan vì bị rơi xuống từ núi cao. Đó là chín thứ chết oan mà Đức Như Lai đã giảng nói tóm lược, ngoài ra còn có vô lượng thứ chết oan khác.

Khi ấy, ở trong chúng hội có mười hai vị đại tướng Dạ-xoa. Đó là: Đại tướng Cung-tỳ-la, đại tướng Bạt-chiết-la, đại tướng Mê-khư-la, đại tướng An-nại-la, đại tướng An-đát-la, đại tướng Ma-niết-la, đại tướng Nhân-đà-la, đại tướng Ba-dị-la, đại tướng Ma-hô-la, đại tướng Chân-đạt-la, đại tướng Chiêu-độ-la, đại tướng Tỳ-yết-la. Mười hai vị đại tướng Dạ-xoa này, mỗi vị đều có bảy ngàn Dạ-xoa làm quyến thuộc, các vị đều đồng thanh thưa:

–Bạch Thế Tôn! Hôm nay, nhờ oai lực của Đức Phật, chúng con được nghe danh hiệu của Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang nên không còn sợ hãi các cõi. Từ nay, chúng con đều đồng lòng, suốt đời quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng, cùng nhau gánh vác và làm lợi ích, an lạc cho tất cả chúng sinh. Bất cứ chỗ nào, nơi xóm làng, thành ấp, A-lan-nhã... có lưu truyền kinh này, hoặc trì niệm danh hiệu Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang và gần gũi cúng dường, chúng con cùng quyến thuộc sẽ ủng hộ người ấy, làm cho họ thoát khỏi hoạn nạn, khổ đau, có mong ước điều gì đều được mãn nguyện.

Khi ấy, Đức Thế Tôn khen ngợi các đại tướng Dạ-xoa:

–Lành thay! Lành thay! Nay các đại tướng Dạ-xoa! Các ông nghĩ đến ân đức của Đức Như Lai Dược Sư Lưu Ly Quang thì nên giúp đỡ và làm lợi ích cho tất cả chúng sinh.

Bấy giờ, Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Kinh này tên là gì và nên kính nhận thọ trì như thế nào?

Đức Phật nói:

–Này Tôn giả A-nan! Pháp môn này tên là Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai Bản

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tích Sở Phát Thù Thắng Đại Nguyên, nên như vậy mà thọ trì. Cũng gọi là Thập Nhị Dạ-xoa Đại Tướng Tự Thệ, nên như vậy mà thọ trì. Cũng gọi là “Tịnh Nhất Thiết Nghiệp Chương”, nên như vậy mà thọ trì.

Khi Đức Thế Tôn giảng nói pháp này xong, các Đại Bồ-tát, hàng đại Thanh văn, quốc vương, đại thần, Bà-la-môn, cư sĩ và tất cả đại chúng A-tu-la, Càn-thát-bà... nghe lời Phật dạy, đều hoan hỷ kính nhận thực hành.

